

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/11/2021
Identifikačné číslo spisu: 1111227559
Dátum vydania rozhodnutia: 24.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1111227559.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu P. G. U. X., bývajúceho v D., D. 3, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, IČO: 00 151 866, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14C/135/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. septembra 2017 sp. zn. 5Co/83/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. apríla 2016 č. k. 14C/135/2011-157 zamietol žalobu žalobcu, ktorou si v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“) z dôvodu nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru Slovenskej republiky uplatňoval náhradu nemajetkovej ujmy v sume 2.500,- eur; žalovanej nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup, podľa previerky prokurátora postup vyšetrovateľa po začatí trestného stíhania bol dôvodný a zákonný, v intenciách pokynu dozorového prokurátora. Z výsluchu žalovanej zistil, že predmetom uznesenia, ktoré malo spôsobiť žalobcovi nemajetkovú ujmu, bolo postúpenie veci na priestupkové konanie, a teda nebolo v neprospech žalobcu, ale naopak v jeho prospech. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žaloba je nedôvodná, pretože neboli splnené podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Konštatoval, že tvrdenia žalobcu o šírení nepravdivých informácií a kriminalizácii jeho osoby vyšetrovateľom Policajného zboru neboli žiadnym hodnoverným dôkazom zo strany žalobcu preukázané. Rovnako nepreukázal vznik škody ani jeho výšku, pričom dôkazná povinnosť na splnenie kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy ako i kritérií pre určenie jej výšky stíha výlučne žalobcu. Súd prvej inštancie je toho názoru, že neboli splnené podmienky na naplnenie jednej z podmienok vzniku zodpovednosti za škodu

pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, ktoré by sa týkalo žalobcu, resp. voči nemu a ani voči inej konkrétnej osobe nebolo vznesené obvinenie, ktoré by zakladalo právo na náhradu škody, pretože bol v pozícii svedka. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a predložených dôkazov produkovaných stranami dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 19. septembra 2017 sp. zn. 5Co/83/2007 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Uviedol, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, z ktorého vyvodil zodpovedajúce skutkové a na ne nadväzujúce právne závery. Konštatoval, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom odôvodnil, neobstoja preto tvrdenia žalobcu o porušení jeho práva na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd poukázal na to, že tvrdený nesprávny úradný postup vyšetrovateľa nebol žalobcom v konaní preukázaný, v dôsledku čoho súd prvej inštancie ani nepochybil, keď vo veci nevypočul žalobcom navrhovaných svedkov. Uviedol, že k ujme (k zásahu do osobnostných práv) malo dôjsť konaním oznamovateľa trestného činu, ktorý ako protistrana žalobcu v civilných sporoch predmetné uznesenie predkladal súdu ako listinný dôkaz. Doručením uznesenia oznamovateľovi trestného činu vyšetrovateľom však podľa odvolacieho súdu nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu. Odvolací súd dospel k záveru, že sa preto nejedná o priamy, bezprostredný, neprerušovaný vzťah príčiny a následku. Dodal, že napokon v trestnej veci, vedenej na PZ Bratislava V pod ČVS: ORP-1393/1-OVK-B5-2008, nebolo vznesené obvinenie voči žalobcovi. V ňom vydané rozhodnutia preto objektívne nemohli spôsobiť žalobcovi akúkoľvek ujmu.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP. Namíeta, že rozsudok odvolacieho súdu je svojvoľný, nepresvedčivý, nezrozumiteľný, arbitrárny a prekvapivý. Poukazuje na to, že odvolací súd podľa neho posudzoval odvolanie vadne a tendenčne a krajne formalisticky, keď o ňom rozhodoval podľa Civilného sporového poriadku účinného od 1. júla 2016, pričom odvolanie podal za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Porušenie práva na spravodlivý proces vidí aj v tom, že ho odvolací súd elektronicky neupovedomil riadne a včas o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku. Odvolací súd a ani súd prvej inštancie sa podľa neho nevysporiadali s prípisom prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava V č. k. 1Pn/329/2009-3 z 5. júna 2009. Namíeta, že súdy pochybili nevypočutím navrhovaných svedkov potrebných na objektivizáciu skutkového stavu a nevykonali test proporcionality. Žalobca navrhuje rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhuje dovolanie odmietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade žalobca prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

11. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa o ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

13. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom či mimosporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1ECdo/10/2014, 3Cdo/146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

14. Dovolací súd v súvislosti s námietkou nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako i odvolacieho súdu poukazuje na doterajšiu judikatúru najvyššieho súdu - R 111/1998, R 2/2016, ako aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016, v zmysle ktorých nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (nepreskúmateľnosť) bol považovaný len za vlastnosť rozhodnutia súdu, ktorý

zmätočnosť rozhodnutia nezakladá.

15. V predmetnej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - vid' rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb.). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

16. V súvislosti s namietanou arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd akcentuje, že samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Pokiaľ žalobca vytýka odvolaciemu súdu, ako i súdu prvej inštancie, že sa dôsledne nevysporiadali s prípisom prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava V č. k. 1Pn/329/2009-3 z 5. júna 2009, v tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že všeobecný súd (súd prvej inštancie a odvolací súd) nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgiadis v. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil III/1997*, či rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani c. Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

17. Dovolateľ namieta i prekvapivosť rozsudku odvolacieho súdu. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné (vid' aj uznesenie najvyššieho súdu z 21. marca 2018, sp. zn. 7Cdo/1/2018).

18. Podľa § 382 CSP ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

19. Citované ustanovenie je odrazom princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, ktorý tvorí súčasť princípu právnej istoty a práva na spravodlivý proces. Jeho účelom je zabrániť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí odvolacími súdmi, t. j. „prekvapeniu“ účastníkov konania v prípade možného iného právneho posúdenia veci odvolacím súdom bez toho, aby im bolo umožnené vyjadriť sa k použitiu iného ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce (I. ÚS 736/2016). Predvídateľnosť súdnych rozhodnutí sa prejavuje v tom, že odvolací súd v prípade meritórneho rozhodnutia o odvolaní ešte pred vyhlásením rozhodnutia oboznámi sporové strany so svojím v konaní ešte nevysloveným právnym názorom, ktorý je odlišný od právneho názoru uvedeného v rozhodnutí súdu prvej inštancie, a vytvorí stranám priestor, aby mohli k tomuto právnemu názoru zaujať stanovisko.

20. Aplikácia ustanovenia § 382 CSP odvolacím súdom však prichádza do úvahy výlučne za splnenia dvoch kumulatívnych podmienok, a to 1/ ak žalobou uplatnený procesný nárok treba posúdiť podľa celkom iného („nového“) právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, alebo síce podľa toho istého právneho predpisu, ale iného jeho ustanovenia (iného paragrafu alebo iného jeho odseku), a 2/ ak

toto iné zákonné ustanovenie je rozhodujúce pre meritórne rozhodnutie, t. j. že má byť právnym základom, pod ktorý treba subsumovať skutkový stav zistený súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) alebo po doplnení dokazovania odvolacím súdom (§ 384 CSP). Ak nie je splnená čo i len jedna z vyššie uvedených podmienok, odvolací súd nemá povinnosť postupovať v zmysle § 382 CSP, z čoho potom vyplýva, že jeho rozhodnutie nemožno považovať za prekvapivé a takýto jeho postup nemôže viesť k vade zmätočnosti a založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP (porov. 3Obdo/1/2019).

21. Dovolací súd po preskúmaní prejednávanej veci dospel k záveru, že v danom prípade odvolací súd nebol povinný postupovať podľa § 382 CSP a vyzývať strany na vyjadrenie k možnému použitiu iného ustanovenia právneho predpisu, pretože odvolací súd žalobou uplatnený procesný nárok právne neposúdil podľa takého ustanovenia právneho predpisu, ktoré by pri doterajšom rozhodovaní vo veci nebolo použité. Súd oboch nižších inštancií na prejednávajúcu vec aplikovali § 3 v spojení s § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3 a § 19 zákona č. 514/2003 Z. z. Právne posúdenie žalobcom uplatneného nároku spočívalo v posúdení, či došlo zo strany žalovanej k vzniku zodpovednosti za škodu (spôsobenú žalobcovi) pri výkone verejnej moci v zmysle uvedených ustanovení zákona. Z toho vyplýva, že odvolací súd v danom prípade nepoužil žiadne „nové“ ustanovenie právneho predpisu, ktoré by doteraz nebolo v konaní použité, resp. ku ktorému by strany nemali možnosť v doterajšom priebehu konania zaujať svoje stanovisko. A napokon ani dovolateľ netvrdil, že by v merite veci bolo odvolacím súdom aplikované iné ustanovenie, než aké už bolo aplikované súdom prvej inštancie.

22. Dovolacia námietka o porušení § 420 písm. f/ CSP tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je svojvoľné, nepresvedčivé, nezrozumiteľné, arbitrárne a prekvapivé, nie je preto opodstatnená.

23. Dovolateľ v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania namieta aj nedostatočné vykonanie dokazovania výsluchom ním navrhovaných svedkov. V súvislosti s danou dovolacou námietkou dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 185 ods. 1 CSP, v ktorom je uvedené, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. [Analogickú právnu úpravu obsahovala i pôvodná procesnoprávna úprava platná a účinná v dobe rozhodovania súdu prvej inštancie v ustanovení § 120 ods. 1 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)]. Z tohto ustanovenia vyplýva, že súd nemusí vykonať všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde, ktorý musí dbať na to, aby nevyhlásil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať relevantný skutkový poznatok. Táto, súdu respektíve sudcovi zákonom daná možnosť výberu dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je súčasťou princípu voľného hodnotenia dôkazov (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 64/1997, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/13/2012). O tom, či súd vykoná alebo nevykoná navrhovaný dôkaz, nevydáva žiadne rozhodnutie, má iba povinnosť v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej uviesť, z akého dôvodu navrhovaný dôkaz nevykoná (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/242/2013). V tomto prípade súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 13. apríla 2016 za účasti žalobcu procesným rozhodnutím vyhláseným na pojednávaní (č. l. 153 spisu) zamietol návrh žalobcu na vykonanie daného navrhovaného dokazovania (žiadany výsluch svedkov). Odvolací súd si danú podmienku procesnoprávne akceptovateľným spôsobom splnil v odôvodnení svojho rozhodnutia, v ktorom konkrétnym (jasným, určitým a zrozumiteľným) spôsobom konštatoval, že k ustáleniu skutkového stavu v danej právnej veci došlo na základe (presne špecifikovaných) vykonaných dôkazov, a preto navrhované dokazovanie nemohlo mať vplyv na iné posúdenie skutkového stavu veci. Nevykonanie navrhovaného dokazovania preto nemožno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (pozri 4Cdo/100/2018). Keďže uvedená dovolacia námietka sa týkala de facto hodnotenia dôkazov, z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ je rovnako neakceptovateľná, teda neprípustná.

24. Pokiaľ žalobca namieta, že odvolací súd posudzoval odvolanie vadne a tendenčne a krajne formalisticky, keď o ňom rozhodoval podľa CSP účinného od 1. júla 2016, pričom odvolanie podal 30. júna 2016, dovolací súd uvádza, že odvolací súd rozhodoval podľa Civilného sporového poriadku správne v zmysle prechodných ustanovení § 470 ods. 2 CSP, čo odvolací súd aj uviedol do odôvodnenia. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie

postupoval v konaní a pri rozhodovaní s použitím ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016. O odvolaní žalobcu však odvolací súd rozhodoval po nadobudnutí účinnosti zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku. Týmto postupom odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

25. V ďalšej časti dovolania žalobca namieta, že odvolací súd nepostupoval zákonným spôsobom, pretože ho neupovedomil o verejnom vyhlásení rozsudku zaslaním upovedomenia elektronicky na emailovú adresu sarky@stonline.sk, hoci o to požiadal. Najvyšší súd uvádza, že ani táto námietka dovolateľa nie je dôvodná. V zmysle § 214 ods. 3 OSP platilo, že ak odvolací súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, upovedomí elektronickými prostriedkami účastníka konania alebo jeho zástupcu, ktorý požiadal o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami (§ 45 ods. 4 OSP), o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3. V zmysle § 156 ods. 3 OSP platilo, že vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Na uvedené ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nadviazala právna úprava podľa Civilného sporového poriadku, a to § 385 ods. 1 CSP zúžením obligatórnych dôvodov nariadenia pojednávania na odvolacom súde a § 219 ods. 3 CSP rozšírením povinnosti súdu o zverejnenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku okrem úradnej tabule súdu, aj na webovej stránke príslušného súdu. Obsah spisu však nedáva žiaden podklad o pochybení odvolacieho súdu. Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolací súd postupoval v súlade s § 219 ods. 3 CSP (§ 156 ods. 3 OSP) a oznámil na svojej úradnej tabuli a webovej stránke dňa 12. septembra 2017 (č. l. 191 spisu) miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku (19. septembra 2017 o 14.09 hod. v budove Krajského súdu v Bratislave v pojednávacej miestnosti č. dv. 49). Najvyšší súd tiež poukazuje na skutočnosť, že odvolanie žalobcu (na č. l. 194 a nasl. spisu) z 8. januára 2018 smerujúce proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 14C/135/2011-157 z 27. apríla 2016 síce v záhlaví obsahuje uvedenie emailovej adresy žalobcu (rovnako ako žaloba pri označení žalobcu a tiež žiadosť žalobcu o poskytnutie súčinnosti - č. l. 1 a 132 spisu), ale bez jeho požiadavky o doručovanie všetkých písomností (nie len jednej konkrétnej) aj elektronickými prostriedkami a upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3 OSP (§ 219 ods. 3 CSP), čo je nevyhnutnou podmienkou takéhoto doručovania. Na základe uvedeného najvyšší súd môže len konštatovať, že rozsudok odvolacieho súdu bol vyhlásený verejne dňa 19. septembra 2017 bez účasti dovolateľa (§ 219 ods. 1 CSP vo väzbe na § 378 ods. 1 CSP, č. l. 192 spisu), pričom obsah spisu nesvedčí o porušení zákonného postupu súdu voči strane sporu vrátane procesného postupu súdu podľa § 219 ods. 3 CSP, resp. § 156 ods. 3 OSP vo väzbe na § 470 ods. 1 a 2 CSP odvolacím súdom. Stranám sporu vrátane žalobcu tak bola odvolacím súdom vytvorená možnosť zúčastniť sa aktu vyhlásenia rozhodnutia a ak toto svoje právo žalobca z vlastnej vôle nevyužil, nemôže sa dovolávať porušení jeho procesných práv.

26. Neopodstatnená je i námietka žalobcu, že rozsudok odvolacieho súdu nebol vyhlásený v pojednávacej miestnosti súdu, ale na neznámom mieste, čo má osvedčovať aj zápisnica o verejnom vyhlásení rozsudku zo dňa 19. septembra 2017, v ktorej absentuje miesto (teda pojednávacia miestnosť), v ktorej mal byť údajne tento rozsudok vyhlásený verejne, k čomu zrejme nedošlo. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že zápisnica zaznamenávajúca procesný úkon súdu, ktorým nepochybne je i verejné vyhlásenie rozsudku, má obsahovať podľa Civilného sporového poriadku ako základného predpisu upravujúceho konanie pred súdmi najmä označenie prejednávanej veci, prítomnosť osôb na úkone zúčastnených, opis priebehu procesného úkonu a výrok rozhodnutia (pozri § 99 ods. 1 CSP). V zápisnici sa podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy vyznačuje aj čas začiatku a skončenia daného procesného úkonu (pozri § 52 ods. 1 v spojení s § 52a citovanej vyhlášky). Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť súdu v zápisnici o procesnom úkone uskutočnenom na súde konkretizovať miesto jeho uskutočnenia označením miestnosti, kde samotný úkon prebehol. Žalobcom namietané nekonkretizovanie pojednávacej miestnosti, v ktorej bol napadnutý rozsudok vyhlásený, v zápisnici o danom procesnom úkone súdu, neznamená, že k vyhláseniu rozsudku zákonom predpísaným spôsobom nedošlo. Tvrdenia žalobcu zostávajú nepodložené, čisto len v hypotetickej rovine. Postup odvolacieho súdu pri oznámení verejného

vyhlásenia rozsudku bol súladný s § 219 ods. 3 CSP. Žalobca mal zachovanú možnosť dozvedieť sa o termíne verejného vyhlásenia rozsudku z hľadiska zákonom predpísaného postupu pre verejné vyhlásenie rozhodnutia; či danú možnosť využije, zostalo už len na ňom samotnom.

27. So zreteľom na vyššie uvedené najvyšší súd komplexne uzatvára, že žalobca namieta porušenie § 420 písm. f/ CSP neoprávnene, preto jeho dovolanie ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

28. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.